

Một Đồng Giấy, Bảy Đồng Phở

Ý Nga

Tiệm phở có máy quay hình để kiểm soát an ninh (camera) mà bà thực khách ăn mặc lôi thôi, nhăn nhúm kiểu bộ đội vào Sài Gòn năm 1975, tình bơ lòi hết từng xấp giấy trong hộp khăn giấy của nhà hàng trên bàn, bỏ vào bốp. Rồi trong khi ngồi chờ phở, bà dùng đũa, dùng đũa để hai loại tương đen, đổ đầy ú vào hai cái đĩa bé tí tí tí trào cả ra bàn. Không thấy bà lau chỗ tương đó hay lau muống dưa (mà còn tờ giấy nào nữa để mà lau, chẳng lẽ lại sang bàn bên cạnh mà bưng về hộp khác, rồi lại... bỏ bốp thay vì lau?). Hết việc, nhàn công, bà quay nhìn chòng chọc vào những thực khách chung quanh, y như lúc nãy bước vào quán, bà cũng nhìn như thế vào từng bàn, hẳn là để chọn bàn nào có hộp đầy giấy nhất mới ngồi?

Mặc bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ đang nhìn, bà níu chân cô chủ quán đang đi chậm rãi tới bằng một giọng chất chúa, dấm dẳng:

- "Lày" bà chủ! Sao phở "nại nên" giá 12\$ đắt thế? Mới 7\$ cơ mà!

Cô chủ trả lời ngọt ngào:

- Dạ chúng tôi có tô 7\$, nhưng dành cho... con nít.

- Tôi "lói" tô cho người "nhớn" kìa!

- Cũng có tô 7\$ cho người lớn nữa.

- Vậy sao lần nào ăn xong tôi cũng phải "giả" 12\$ "nà" thế "lào"?

Vẫn với giọng miền Nam, ngọt như mía lùi của dân làm ăn chuyên nghiệp, chủ quán cười tươi như hoa, nhưng âm thanh phát ra từ đôi môi duyên dáng ấy được cố ý lên một "ton" cao hơn, cho bằng với "ton" chất chúa của bà thực khách tham lam, cùng với những nhún... mạnh.. mạnh... mạnh nghe mà mẩn nhĩ các thực khách chung quanh:

- Tôi nhớ lúc nào chị cũng gọi: "Phở đặc biệt! Nhiều thịt, phở; lăm rau, chanh, hành "chần" vì tôi không ăn giá đỡ mà!" Lần sau chị gọi tô-người-lớn-7\$, tôi sẽ đích thân dọn đầu bếp làm cho chị một tô chỉ có... bánh phở với nước muối, không có nước phở ngọt lịm như tô sắp bưng ra. Chút nữa chị thưởng thức kỹ lưỡng... lần cuối cùng hương vị phở nổi tiếng của quán chúng tôi, để sau này để... phân biệt với những tô-người-lớn-7\$ khác nhau chỗ nào nghe. À! Hôm nay chị phải trả thêm 1\$ giấy trong bốp chị nữa, mấy lần trước chúng tôi... quên tính tiền, nhưng lần này thì phải tính, miễn phí thế đủ rồi, chị mà trả thiếu 1 xu thì chúng tôi sẽ đưa chị vào nhà đá Mỹ ăn hamburger người lớn miễn phí ngay. Chúc chị ăn ngon nghen!

Nói xong, cô chủ quán dễ thương chỉ vào đốm đỏ của máy quay ở góc tiệm đang chớp chớp cho bà xem và làm như thân thiện, cô đưa tay vỗ vai bà mấy cái liền tù tì một cách hơi... mạnh... mạnh... rồi thanh thản đi vào nhà bếp, bỏ lại bao ánh mắt hả dạ và một khuôn mặt hơi... sượng sượng, sùng sùng.

Ý Nga*13.6.2017